

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Auctarium. Sive Additiones Ad Viri Clarissimi Henr. Zoesii
J.V.D. Universum Jus Canonicum**

Geismar, Justus Moritz von

Coloniæ Agrippinæ, 1691

Ad tit. XXIX. de parochiis & alien. paroch.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62259)

dare, ne quidem ob spem majoris pretii congregandi, ut plures Missæ legantur, idq; regulariter. 2. Possit defunctum liberari ex Purgatorio antequam elemosynæ præstentur, si affectus erogandi ad pœnas debitas exsolvendâs sufficiat. 3. Magis dolendum esse de retardantibus voluntatem implere, quàm de ipso defuncto, quia illi peccant graviter contra justitiam & charitatem.

AD TIT. XXIX.

De Parochiis & alienis Parochianis.

AD num. 6. in fine adde. Busenb. lib. 1. tract. 2. cap. 2. dub. 2. Probabile est & in conscientia securum, quod docet Sanch. contra Navarr. Suar. Peregrinos antequam excedant proprio territorio, non teneri implere præcepta, quæ ibi eos deprehendunt, v. g. audire mand. sacrum, qui ante prandium sit venturus alio, ubi non sit festum. Quia in loco proprio poterat eò usque differre, in alio loco jam definit obligari. Nec obstat, quod prævidens impedimentum teneatur prævenire, quia id verum, si maneat obligatio præcepti, ait tamen contrariam quampiam suaderi posse.

Idem ibid. dub. 3. Resolvit, quod peregrini & vagi regulariter non teneantur præceptis spec. libus locorum in quibus morantur, quia nec loco nec Superioribus subditi scilicet regulariter: quia tenentur iis quorum violatio tenderet in damnum & injuriam illius loci. Item iis, quæ sunt de contractibus celebrandis. Unde insert: Potest ibi

Missam non audire, non jejunare, si in suo loco Festum, l. jejunium non sit, secluso scandalo &c.

Idem ibid. dub. 4. tenet, quod peregrini non teneantur præceptis juris communis, si non sint in usu in loco, ubi morantur. v. g. Germanus per Hispaniam transiens vesci interstinis.

Ad num. 7. in fine adde. Occasione hujus quæri potest de facultate, quam à jure habent ad populum concionandi Regulares? Resolvit Franc. de Araxo de stat. Eccles. q. 30. Primum, quod prædicatio hæc non sit actus jurisdictionis Ecclesiasticæ, quia multi concionantur, qui nullam jurisdictionem habent. Neque alicujus Ordinis sacri, vel minoris, quia nullibi Ordo iste requiritur, licet debeat mitti ad Rom. 1. cap. cum ex injuncto de Hæretic. Non obstat. Can. adjicimus XVI. q. 1. Can. peilectis dist. 25. Can. Sancta dist. 92. Quia loquuntur de prædicatione ratione sui officii, qualem habet Episcopus & Sacerdos Curatus. Vel quod prohibeatur laicis, non quia est actus Ordinis, sed propter indecentiam, & periculum seminandi errorem. Unde imponitur etiam Clericis non missis pœna excommunicationis ferendæ. cap. excommunicamus §. quia verò de Hæreticis. Posteriores Canones leguntur de Diacono canente Evangelium in Missa. Ex quo inferitur, quod Prædicator possit exercere actum prædicandi absque peccato, licet ipse in peccato mortali constitutus sit, modò sit oculum, nam si est publicum, peccat mortaliter, quia propter scandalum prædicationis impedit. Ita D. Tho.

Secundò, Ex commissione Episcopi vel Parochi quivis idoneus miniliter potest Evangelium more solito prædicare, nisi per statutum Religionis aliud caveatur, ut apud Dominicanos, ubi requiritur Sacerdos, sic etiam committitur habentibus primam tantum tonsuram.

Tertiò, Regulares ultra conditiones proprias indigent benedictione Episcopi Diocesani ut prædicent Ecclesiis suorum Ordinum, ut in aliis egeant speciali licentia. Probat ex Trident. Sess. 5. c. 2. Sess. 24. c. 4. Quod si errores aut scandala seminent, Episcopus etiam contradicere potest, ne in suis Ecclesiis prædicent. d. Sess. 24. c. 2. de reformat. Quia cura & privilegia mendicantibus concessa sunt mitigata & ad terminos Tridentini redacta per Greg. XIII. in Bulla quæ incipit: In tanta negotiorum mole.

Bulsenb. lib. 4. c. 3. dub. 7. Acedia seu animi tædium sumitur vel generaliter pro omni animi remissione in exercitio virtutum, eò quod labor aliquis sit adjunctus. Secundò, particulariter pro tristitia & tædio de Divina amicitia, eò quod per virtutes servari debeat, & sic illam non curet, posterior ex se mortale est.

Filix sunt malitia, quæ quis odit spiritualia. Pusillanimitas & desperatio de salute. Rancor, quo il sunt fastidio, qui ad spiritualia ducunt. Torpor, cum bona fiunt non cum debito fervore. Evagatio mentis in exercitio spirituali.

A D T I T. XXX.

De Decimis, Primitiis & Oblationibus.

A Ad num. 20. in fin. adde. Dices Parochi debent solvere ex prædiis suis decimas prædiales, quia debentur Ecclesie, ut inter ejus ministros dividantur. Ergò etiam personales, quia non debent illas sibi, sed Ecclesie. Resp. Disparitatem esse, quod in priori casu principalis obligatio non consistat in persona, sed in prædiis; ergò potest prædium debere decimas Ecclesie, & per consequentiam Parocho. In secundo casu verò principalis obligatio consistit in persona; ergò non videtur æquum, ut etiam eadem sibi debeat persona saltem per consequentiam.

Ad num. 43. ad fin. adde. Hic casus formari potest. Laicus detinens jus decimarum, cum consensu Episcopi illud transfert in aliam Ecclesiam, hæc Ecclesia nullum jus accepit, quia laicus non habuit, adest tamen hic bona fides, & sic usucapiendi conditionem, si accedant 40. anni.

Ad num. 50. in fine adde. Dices: in fi e dicitur quod decimæ injustè detentæ indistinctè sint restituendæ Ecclesie propriæ. Et in medio dicitur contrarium. Resp. in fine agi post Concilium Lateranense, in medio ante Concilium Lateranense. Disparitas est: quia post Concilium planè declarata est irrita concessio decimarum facta laicis, non ante. Sive, post Concilium notorium est, quod laici illas posside-
te non